

Arrest

nr. 308 407 van 17 juni 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. L'ALLEMAND
Britselei 47-49 / 5 & 7
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 september 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 17 oktober 2023 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 mei 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juni 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat T. L'ALLEMAND verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 september 2023 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De mevrouw, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: K., M. S.

geboortedatum: (...)1988

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: India

beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als K. M. S., geboren te (...) op (...)1987,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind: het kind is evenmin legaal in België, het volgt de administratieve situatie van de ouders.

Het gezins- en familieleven: de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen geldt voor het hele gezin zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is.

De gezondheidstoestand : er worden geen medische elementen aangehaald.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"2.1 Eerste Middel

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat om beroep in te stellen waarover hij/zij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St., m.110.071, 06.09.2002, R.v.St., m.129.466, 19.03.2004, R.v.St., nr. 132.710,21.06.2004).

Bij het nemen van een bestuurshandeling dient de overheid rekening te houden met alle elementen uit het dossier, zowel in rechte als in feite.

De beslissing berust dan ook kennelijk op een onredelijke, manifeste, foutieve appreciatie van de feiten en is compleet onevenredig zonder rekening te houden met alle elementen.

Verwerende partij nam de bestreden beslissing op lichtzinnige wijze.

"Vage duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet- plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandariseerde motiveringen is niet 4. afdoende" (D. Van Heule, Vluchtelingen: Een overzicht na de Wet van 6 mei 1993, Gent, Mys en Breesch, 1993, 78. en D. Van Heule, "De motiveringsplicht en de vreemdelingenwet", TVR, 1993/2,67-71).

Verzoekster wijst erop dat de verwerende partij geen enkele afweging van elementen heeft gemaakt en zonder verder na te denken en te zoeken naar een degelijke motivering tot een beslissing is gekomen, of, dat zulks minstens niet blijkt uit de bestreden beslissing hetgeen niet alleen in het kader van het motiveringsbeginsel vereist is, doch ook onder andere in het kader van het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zo is, in principe, eenieder - alsmede de verwerende partij - gebonden door de zorgvuldigheidsplicht: men moet handelen zoals elk normaal, voorzichtig en vooruitziend persoon dat zou doen, of met andere woorden zoals dat redelijkerwijze mag verwacht worden van een persoon en een overheid die zich in dezelfde omstandigheden bevindt.

Overeenkomstig de zorgvuldigheidsplicht moet de overheid haar beslissingen met zorgvuldigheid voorbereiden en beslissen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding (R.v.St., 02.02.2007, nr.167.411; R.v.St.14.02.2006, nr.154.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt dus aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te staven op een correcte feitenvinding. Uit de stukken en de motivatie blijkt zeer duidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris tot haar conclusie is gekomen op basis van een niet - correcte interpretatie van de feitelijke omstandigheden in casu.

De verwerende partij heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te staven op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (L.P. Suetens en M. Boes, administratiefrecht, Leuven, Acco, 1990, 31)'.

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., Reeskens, nr. 20.602, 30 September 1980, RW1982-82, 36, noot W. Lambrechts).

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. Speleers, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. Van Kouter, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., Thijs, nr. 24.651, 18 September 1984, RW, 1984-85, 946; W. Lambrechts Geschillen van bestuur, 43)

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen in het dossier : de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins-en economische situatie sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland.

Dat uit het geheel van bewijzen duidelijk blijkt dat verzoekster wel degelijk goed geïntegreerd is in België. Zij verblijft sedert 2015 in België. Haar gezinsleven speelt zich hier af.

Dit werd niet onderzocht door verwerende partij. Het redelijkheidsbeginsel werd dan ook geschonden.

Verwerende partij heeft in casu een beslissing genomen zonder deze met zorg en zonder deze met respect voor voorzorg voorbereid te hebben. Daarom heeft verzoekster geen recht gehad op een correcte behandeling.

Uit de motivatie - althans het gebrek aan motivering - kan onmogelijk worden afgeleid of de gemachtigde van de staatssecretaris het bovenvermelde zelf heeft onderzocht. Dit bewijst dat de beslissing niet correct is, minstens onzorgvuldig werd genomen.

Gelet op het gestelde in artikel 42, §1, tweede lid van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen mocht verzoekster dan ook de verwachting koesteren dat hieromtrent zou gemotiveerd worden in de beslissing, quod non.

De gemachtigde is op dit punt in gebreke gebleven om zijn beslissing afdoende te motiveren. Een schending van de formele motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 42, §1, tweede lid van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt aangetoond.

De schending is om die reden voldoende bewezen."

2.1.1. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* bevat de bestreden beslissing een motivering in rechte, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verder wordt ook feitelijk gemotiveerd waarom een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, met name omdat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig visum, en worden de elementen die conform artikel 74/13 van de vreemdelingenwet in ogenschouw moeten genomen worden bij het treffen van een verwijderingsmaatregel besproken.

Anders dan wat verzoekende partij nog lijkt voor te houden betreft het geen stereotiepe motivering maar wordt duidelijk ingegaan op de elementen die de zaak van verzoekende partij kenmerken. Bovendien, zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, betekent dit louter feit op zich alleen nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.1.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.1.3. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.1.4. De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht.

2.1.5. Verzoekende partij betoogt als volgt: *“Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen in het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland. Dat uit het geheel van bewijzen duidelijk blijkt dat verzoekster wel degelijk goed geïntegreerd is in België. Zij verblijft sedert 2015 in België. Haar gezinsleven speelt zich hier af. Dit werd niet onderzocht door verwerende partij.”*

2.1.6. Zoals evenwel blijkt heeft de verwerende partij conform artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bij het treffen van de bestreden verwijderingsmaatregel rekening gehouden met *“het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Zo motiveert de verwerende partij dat het kind van verzoekende partij evenmin legaal in België verblijft, dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst voor het ganse gezin geldt – dus ook voor de partner – zodat er geen verbreking van de familiale banden is en dat er geen medische elementen werden aangehaald. De verwerende partij besluit dat er geen elementen zijn die het treffen van de verwijderingsmaatregel verhinderen.

Verder heeft de verwerende partij alvorens over te gaan tot het treffen van de bestreden beslissing op 20 september 2023 eveneens standpunt ingenomen inzake de door de verzoekende partij ingediende regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze beslissing werd haar via aangetekend schrijven van 21 september 2023 ter kennis gebracht. In deze beslissing, waartegen blijkens de gegevens van de Raad geen beroep werd ingediend en die derhalve definitief in het rechtsverkeer aanwezig is, stelt de verwerende partij:

“Betrokkene, diende, samen met haar man, op 04.09.2015 een eerste Verzoek Internationale Bescherming (VIB) in. Dit VIB werd op 23.06.2016 afgesloten met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 05.11.2018 diende betrokkene, samen met haar man en ondertussen geboren kind, een tweede VIB in. Deze asielaanvraag werd op 15.01.2019 niet ontvankelijk verklaard door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Betrokkene ging tegen deze beslissingen niet in beroep bij de RVV. De duur van de asielprocedures – namelijk iets meer dan 9 maanden voor het eerste VIB en iets meer dan 2 maanden voor het tweede – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000). Bovendien wist betrokkene dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van haar VIB.”

Betrokkene verklaart dat het uitermate moeilijk zou zijn om op een veilige wijze naar haar thuisland India terug te keren. Er zou animositeit bestaan ten opzichte van betrokkene, ze zou slachtoffer zijn van het kastenstelsel in India en ze zou haar veiligheid en lichamelijke integriteit te vrezen hebben. Betrokkene legt echter geen enkel bewijs voor die deze bewering zou kunnen staven; het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat zij op zijn minst een begin van persoonlijk bewijs dient te leveren. De loutere vermelding dat er animositeit zou zijn ten aanzien van betrokkene, dat zij voor haar veiligheid en lichamelijke integriteit zou vrezen en dat zij het slachtoffer kan worden van het kastensysteem indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

(...)

Het feit dat betrokkene een arbeidsovereenkomst heeft getekend bij 'MOSA MOSA' kan evenmin aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Het feit dat betrokkene hier een arbeidsbelofte heeft toont niet aan waarom betrokkene zich niet tijdelijk naar haar land van herkomst kan begeven om zich daar in orde te stellen met de bepalingen uit de vreemdelingenwetgeving. Het staat de werkgever van betrokkene vrij om de geëigende procedure een arbeidsvergunning aan te vragen.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene een gekwalificeerde en getalenteerde kok is, welke tal van opportuniteiten en werkaanbiedingen zou kunnen bekomen in de nationale economie en in de horeca in het bijzonder, dat zij zich zo nuttig mogelijk wenst te maken in de samenleving, dat zij tal van werkaanbiedingen mocht ontvangen, dat zij een arbeidsovereenkomst voorlegt, dat zij zich in ver gevorderde mate maatschappelijk geïntegreerd zou hebben, dat betrokkene sinds 2015 in België verblijft, dat ze Nederlands probeert te spreken en Nederlandse lessen volgde, dat zij zich voorneemt om zich in te schrijven in de lokale stedelijke bibliotheek, dat zij een huurovereenkomst voorlegt, dat zij in een ruim, warm gezellig, goed gemeubeld appartement woont, dat ze een ruim en breed netwerk van vrienden, kennissen en collega-koks zou uitgebouwd hebben) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RVS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980."

Uit de motieven van de beslissing inzake de regularisatieaanvraag blijkt dat verwerende partij rekening heeft gehouden met de duur van het verblijf in België, haar economische situatie en haar integratie in België.

Verzoekende partij laat met haar betoog dat de verwerende partij rekening dient te houden met de duur van het verblijf in België, de leeftijd, de gezondheidstoestand, de gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland en haar overtuiging dat zij goed geïntegreerd is, na *in concreto* aan te tonen welk relevant gegeven de verwerende partij veronachtzaamd heeft derwijze dat dit het treffen van de bestreden verwijderingsmaatregel zou verhinderd hebben. De Raad verwijst volledigheidshalve verder naar zijn bespreking van het derde middel.

Verzoekende partij toont met haar uiteenzetting niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van een onjuiste of onzorgvuldige feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze. Verzoekende partij kan zo ook niet overtuigen dat enig concreet gegeven onterecht niet in rekening is gebracht. Zij overtuigt evenmin dat zij, indien haar nog om inlichtingen werd gevraagd of nog in de mogelijkheid werd gesteld om stukken voor te leggen, nog relevante gegevens of stukken naar voor had kunnen brengen die hadden kunnen leiden tot een andere uitkomst van het besluitvormingsproces.

Waar verzoekende partij nog verwijst naar artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat dit artikel betrekking heeft op verblijfsaanvragen door een Unieburger en diens familieleden. De bestreden beslissing betreft evenwel geen antwoord op dergelijke verblijfsaanvraag noch betreft verzoekende partij een Unieburger of familielid van een Unieburger. Haar betoog dienaangaande is dan ook geheel niet dienstig *in casu*. Dit onderdeel van het eerste middel is onontvankelijk.

2.1.7. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"2.2 Tweede Middel

Zelf in de onmogelijke hypothese waarin geoordeeld zou worden dat de lastens verzoekster genomen beslissing adequaat gemotiveerd zou zijn geweest, quod non, wordt voorbij gegaan aan het feit, primo, dat op heden nog geen definitieve, in kracht van gewijsde gegane beslissing werd genomen op basis van dewelke op definitieve en onomkeerbare wijze zou zijn geoordeeld over het recht op een verblijfsvergunning, en, secundo, dat het vooralsnog niet kunnen beschikken over de vereiste verblijfsdocumenten een inherent gegeven is voor de toestand waarin verzoekster zich sedert enige tijd bevindt.

Het lastens verzoekster op 21 September betekende en alzo ter kennis gebrachte bevel negeerde en miskende deze nochtans pertinente feitelijke voorgaanden, en dient derhalve vernietigd, minstens integraal hervormd te worden.

Dit betreft immers een inbreuk op de rechtens vereiste feitelijke grondslag van de beslissing ter kennis gebracht door gedaagde.”

2.2.1. De verzoekende partij betoogt dat zelfs in de hypothese dat de bestreden beslissing adequaat gemotiveerd is, voorbij wordt gegaan aan het feit dat op heden nog geen definitieve, in kracht van gewijsde gegane beslissing werd genomen op basis van dewelke op definitieve en onomkeerbare wijze zou zijn geoordeeld over het recht, althans de weigering, op een verblijfsvergunning en aan het feit dat het vooralsnog niet kunnen beschikken over de vereiste verblijfsdocumenten een inherent gegeven is voor de toestand waarin zij zich sinds enige tijd bevindt, dat het bestreden bevel deze nochtans pertinente feitelijke voorgaanden negeert en dat dit een inbreuk is op de rechtens vereiste feitelijke grondslag.

Vooreerst stelt de Raad vast dat de verzoekende partij geenszins toelicht op grond van welke bepaling de verwerende partij niet zou kunnen overgaan tot het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten wanneer een negatieve beslissing over een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet nog geen ‘definitieve, in kracht van gewijsde gegane beslissing’ is. Dit kan ook geenszins afgeleid worden uit artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Voorts doet het feit dat het niet kunnen beschikken over de vereiste verblijfsdocumenten een inherent gegeven is voor de toestand waarin de verzoekende partij zich sinds enige tijd bevindt, geenszins afbreuk aan de feitelijke grondslag van het bestreden bevel, namelijk dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten daar zij niet in het bezit is van een geldig visum. Het feit dat de verzoekende partij op het ogenblik van het nemen van het bestreden bevel nog de mogelijkheid had in beroep te gaan tegen de beslissing betreffende de humanitaire regularisatieaanvraag, doet evenmin afbreuk aan de feitelijke en juridische grondslag van het bestreden bevel. De beslissing houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is immers bekleed met een vermoeden van wettigheid, het zogeheten “*privilège du préalable*”. De verwerende partij was dan ook geenszins gehouden rekening te houden met het feit dat op het ogenblik van het nemen van het bestreden bevel nog geen ‘definitieve’ beslissing voorlag op basis van dewelke op definitieve wijze zou zijn geoordeeld over het recht op een verblijfsvergunning en met het feit dat het vooralsnog niet kunnen beschikken over de vereiste verblijfsdocumenten een inherent gegeven is voor de toestand waarin zij zich sinds enige tijd bevindt.

2.2.1. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3. In een derde middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“2.3 Derde Middel

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, dient de Raad in de eerste plaats na te kijken of er een privé-en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Wat het bestaan van een familie-en gezinsleven betreft, moet dus eerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of gezin. Uit de feiten dient te blijken dat de persoonlijke band tussen de gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T/ Finland, § 150).

In casu wordt aangetoond dat verzoekster woonachtig is te België, tesamen haar partner en hun minderjarige. Er is dus alleszins sprake van een gezinsband.

Verder moet de Raad nakijken of er sprake is van inmenging in het gezinsleven van verzoekster dan wel dat deze inmenging geoorloofd is volgens art. 8 EVRM. Een dergelijke inmenging van het openbaar gezag is toegestaan voor zover deze bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door één of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Het komt dan ook aan de overheid toe om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Het is tevens de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Door het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt verzoekster gedwongen om terug te keren naar haar land van herkomst en haar familie achter te laten.

Het terugsturen van verzoekster naar haar land van herkomst maakt een duidelijke hinderpaal uit voor het uitbouwen en verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Om zich te kunnen beroepen op artikel 8 EVRM dient er niet enkel een voldoende hechte relatie te zijn tussen de vreemdeling en diens familie, maar het moet ook bijzonder moeilijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. Vande Lanotte en Y. Haeck, Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze commentaar, AntwerpenOxford, Intersentia, 2004, 754).

In casu kan verzoekster zelf niet eens terugkeren naar zijn land van herkomst, daar zij reeds sinds lange tijd in België verblijven en woonachtig zijn. Het centrum van haar belangen bevindt zich hier.

Verzoekster kwam aanvankelijk naar België in 2015 samen met haar partner.

De reden dat verzoekster haar land ontvluchtte was omdat zij vreesde voor haar leven.

Onderwijl heeft verzoekster, tesamen met haar gezin haar leven in België opgebouwd.

Indien verzoekster dient terug te keren naar zijn land van herkomst dan kan zij haar gezinsleven niet beleven.

Dit zou een schending betekenen van artikel 8 EVRM.

De integratie, lokale verankering en lang verblijf in België van betrokkenen is dan ook reëel.

Het middel komt aldus ernstig voor.”

2.3.1. Verzoekende partij betoogt dat een schending van artikel 8 EVRM voorligt.

2.3.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

2.3.3. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip “*privéleven*”. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland*, § 150).

Het begrip ‘*privéleven*’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip *privéleven* een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een *privéleven* of van beiden, is een feitenkwestie.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen *privéleven* en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

2.3.4. Waar verzoekende partij betoogt dat zij door de bestreden beslissing gedwongen wordt om haar familie achter te laten en dat haar terugsturen naar het herkomstland een duidelijke hinderpaal uitmaakt voor het uitbouwen en verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders, wijst de Raad erop dat – zoals de verwerende partij terecht motiveert – de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar de aanvraag in te dienen voor het ganse gezin geldt, zodat er geen verbreking is van de gezinseenheid. Verzoekende partij toont niet aan dat haar gezinsleden wel legaal in België verblijven. Dit blijkt ook nergens uit het administratief dossier. Zij maakt niet aannemelijk dat zij niet samen met haar gezin terug kan keren naar het herkomstland. Een schending van het gezins- of familieleven wordt niet aangetoond.

2.3.5. Wat betreft het privéleven, betoogt verzoekende partij dat zij reeds sinds lange tijd in België verblijft, waar zij woonachtig is en waar het centrum van haar belangen zich bevindt. Verder betoogt zij dat haar integratie, lokale verankering en lang verblijf in België reëel zijn. Hiermee toont de verzoekende partij echter nog niet aan dat het door haar opgebouwde sociale leven in België een zodanige intensiteit heeft dat een verbreking van dit sociaal leven als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. De Raad benadrukt dat de bescherming van het recht op privéleven in de zin van voormeld artikel zich pas opdringt wanneer een vreemdeling verregaande en sterke banden heeft opgebouwd in het gastland die gedurende een langere periode worden bestendigd. Dit blijkt *in casu* niet. Verzoekende partij is pas in september 2015 naar België gekomen, samen met haar partner, toen zij reeds 27 jaar oud was. Bovendien is zij nooit toegelaten tot verblijf en blijkt niet dat zij ooit regelmatig – laat staan langdurig – in België tewerkgesteld was. Zij kan derhalve ook geen gewag maken van sterke professionele banden met België. Verder blijkt uit de stukken van het administratief dossier evenmin dat zij in België dermate diepgaande sociale banden heeft ontwikkeld derwijze dat gewag zou kunnen gemaakt worden van een beschermenswaardig privéleven in België, zoals de verwerende partij ook reeds vaststelde in zijn beslissing van 15 oktober 2021 waarbij de eerste regularisatieaanvraag werd afgewezen. Zoals de verwerende partij eveneens vaststelde in voormelde beslissing is het kind (°2016) nog jong en blijkt niet dat een terugkeer naar het herkomstland waar het naar school kan en kan opgroeien in een veilige en stabiele omgeving in de nabijheid van de ouders het belang van het kind schaadt. Voorts blijkt uit het administratief dossier dat verzoekende partij nog een kind heeft dat in het land van herkomst woont. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat haar persoonlijke, sociale en economische banden met de Belgische samenleving zodanig hecht zijn dat er sprake is van een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Daarenboven, voor zover toch zou moeten aangenomen worden dat verzoekende partij gewag kan maken van een beschermenswaardig privéleven in België, herhaalt de Raad dat de verwerende partij voor het treffen van de bestreden beslissing reeds standpunt heeft ingenomen over de verblijfsaanvragen van verzoekende partij op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Wat betreft de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om daar een verblijfsaanvraag in te dienen, stelt het EHRM dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, *Djokaba Lambi Longa vs. Nederland*, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101).

De Raad benadrukt dat het door artikel 8 EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privé- en gezinsleven niet absoluut is en dat vaste rechtspraak van het EHRM stelt dat een privé- en gezinsleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding tot een positieve verplichting onder artikel 8 EVRM kan geven. Het loutere feit evenwel dat verzoekende partij inspanningen heeft gedaan om zich te integreren zijn geen uitzonderlijke omstandigheden. Verzoekende partij was zich samen met haar partner bewust van het feit dat zij illegaal, minstens precair in afwachting van de behandeling van hun verblijfsaanvragen, op het grondgebied verbleven. Door zich te nestelen in illegaal verblijf trachten zij de Belgische staat voor een voldongen feit te stellen, omstandigheden in welke het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vaststaand oordeelt dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan optreden (EHRM, *Nunez v. Norway*, 28 juni 2011, n° 55597/09, §70; EHRM, *Butt v. Norway*, 4 december 2012, n° 47017/09, §82). Dergelijke omstandigheden worden *in casu* niet aannemelijk gemaakt.

Verzoekende partij maakt ook wat betreft haar recht op privéleven geen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk.

2.3.6. Voor zover verzoekende partij in het verzoekschrift nog betoogt dat zij haar land van herkomst ontvluchtte omdat zij vreesde voor haar leven, gaat zij eraan voorbij dat haar beide verzoeken om internationale bescherming werden afgewezen. Zij maakt gelet op voorgaande met haar bloot betoog dat haar leven in India in gevaar is niet aannemelijk dat zij niet terug kan naar India.

2.3.7. Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.4. In een vierde middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“2.4 Vierde Middel

In casu kan niet voorbij gegaan aan het feit dat er, op heden, nog tal van rechtsmiddelen en mogelijkheden voor verzoekster openstaan, op basis van dewelke zij, op kennelijk gegrond wijze, verder en onverminderd aanspraak kan blijven maken op het kunnen bekomen van een regelmatige en rechtsmatige

verblijfsvergunning in ons land, minstens voor haarzelf, alleszins in combinatie met andere familieleden, het verzoek van dewelke soortgelijke procedures momenteel nog steeds in effectieve behandeling zijn.
De kennisgeving dd. 21 September 2023 lastens verzoekster geschiedde derhalve op zijn minst voorbarig, m.a.w. zonder afgewacht te hebben of, respectievelijk binnen de daartoe voorziene termijn, rechtsmiddelen aangewend zouden/zullen worden tegen gebeurlijk negatieve beslissingen welke lastens verzoekster en/of lastens de overige leden van zijn familie zouden genomen zijn.
Dit betreft een inbreuk op de beginselen van behoorlijk bestuur.”

2.5. De Raad merkt op dat de uiteenzetting van een middel de omschrijving vereist van de geschonden geachte rechtsregel en van de wijze waarop die regel volgens de verzoekende partij door de bestreden handeling wordt geschonden (RvS 237.726 van 21 maart 2017). Waar verzoekende partij de ‘*beginselen van behoorlijk bestuur*’ aanvoert, wijst de Raad erop dat er haar meerdere beginselen van behoorlijk bestuur gekend zijn en het aan de verzoekende partij toekomt duidelijk uiteen te zetten welke beginselen van behoorlijk bestuur zij precies geschonden acht en waarom. Het louter aanhalen van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur voldoet aan voorgaande niet. Nu verzoekende partij in het middel niet uiteenzet welke rechtsregel zij *in casu* geschonden acht, voldoet zij niet aan die aanvoerplicht. Het komt de Raad niet toe uit verzoekers betoog zelf een rechtsmiddel te distilleren of te gissen van welke rechtsregel of welk algemeen rechtsbeginsel de schending wordt aangevoerd.
Volledigheidshalve verwijst de Raad nog naar zijn bespreking van het tweede middel.

2.6. Het vierde middel is onontvankelijk, zo niet ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juni tweeduizend vierentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier,

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER